

**ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
& ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Δ.Σ.
κ. ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΔΟΝΤΑ**

**Βόλος
23 ΜΑΪΟΥ 2015**

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Οι πιέσεις που συνεχίζει να δέχεται η οικονομία, και για να μην παρεξηγηθώ, αναφέρομαι στην παραγωγική οικονομία, είναι αφόρητες, δοκιμάζουν τις τελευταίες μας αντοχές, συνθλίβουν αναχώματα αντιστάσεων, προκαλώντας σωρηδόν καταστροφές σε επενδυτικά αγαθά, σε κεφαλαιακούς πόρους σε θέσεις εργασίας.

Και αν πέρυσι, τις διαπιστώσεις αυτές τις αντίκριζαν, εξισορροπητικά, ορισμένες θετικές επιδόσεις στο μέτωπο της δημοσιονομικής προσαρμογής, με την νέα χρονιά λείπει **και** αυτό το θετικό δεδομένο.

Σήμερα, οι εξελίξεις στις διαπραγματεύσεις έχουν περιορίσει σημαντικά την ικανότητά μας να προσδιορίσουμε το επιπλέον δημοσιονομικό κόστος, δηλαδή, να εκτιμήσουμε το εύρος του χρηματοδοτικού κενού, και άρα να υπολογίσουμε την ένταση της περαιτέρω αφυδάτωσης της πραγματικής οικονομίας, από πολύτιμους και ζωτικής αξίας οικονομικούς πόρους.

Όλη αυτή την περίοδο, που τα οικονομικά του κράτους βρίσκονται σε κρίση, όλες οι πολιτικές που ασκήθηκαν και συνεχίζουν να ασκούνται έχουν μία και μοναδική επιδίωξη: ***την άντληση πόρων απ' όπου νάναι, με όποιον τρόπο νάναι και με όποιο κόστος***, αρκεί να καλυφθούν καταναλωτικές ανάγκες του κράτους και χρέη προς τους δανειστές.

Την περίοδο που διανύουμε, έστω και με καθυστέρηση, το γεγονός ότι η χώρα έχει αποφύγει την ρήξη και έχει καταλήξει σε συμφωνία οριοθετεί μία σοβαρή εξέλιξη.

Δεν είναι ωστόσο αρκετό, επειδή έχουμε κατοχυρώσει την παραμονή μας στο ενιαίο νόμισμα, να αξιολογούμε και ως κορυφαίο το αυτονόητο.

Απλώς, διαλέξαμε την απαιτητική πορεία και τις δύσκολες επιλογές αντί να ανοίξουμε την πόρτα της κόλασης.

Και για να είμαστε εξηγημένοι: Το γεγονός ότι αποφασίσαμε να λύσουμε τα διαρθρωτικά προβλήματα μας εντός ευρωζώνης, δεν σημαίνει ότι

απαλασσόμαστε από τις ευθύνες για σοβαρές αλλαγές στο κράτος και στην οικονομία.

Αντίθετα, έχουμε αναλάβει την υποχρέωση να εφαρμόσουμε τις διαχρονικά συμφωνημένες και αναγκαίες αλλαγές, μέσα στον δεδομένο χρόνο, ώστε να αρχίσουν να αποκτούν νόημα οι εκτεταμένες θυσίες επιχειρήσεων και πολιτών, και να ορθοποδεί η οικονομία, ώστε να μπορέσουμε να καταπολεμήσουμε το άγος της ανεργίας.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε έγκαιρα πως ωρίμασε ο χρόνος, και πρέπει με εντιμότητα, ειλικρίνεια και αποφασιστικότητα να μπούμε στην δημιουργική αφετηρία που οδηγεί προς την ανάκαμψη της οικονομίας, στεριώνοντας ένα νέο οικονομικό πρότυπο, ενισχυμένο με υγιή χαρακτηριστικά ανταγωνισμού και αποτελεσματικότητας.

Πιστεύω πως κανείς δεν διαφωνεί ότι η περίοδος της κρίσης που θα μπορούσε να εκκολάψει το καινούργιο παρήλθε αναξιοποίητη, συμπιεζόμενη σε λογικές ιδεοληψίας, απουσίας πολιτικού θάρρους, πελατειακής συμπεριφοράς και αποφυγής του πολιτικού κόστους.

Οι καιροί πλέον ου μενετοί.

Και αν σήμερα όλοι συμφωνούμε πως υπάρχει λόγος για σοβαρές συγκρούσεις, τότε στο επίκεντρο αυτών των συγκρούσεων θα πρέπει να βάλουμε την καταπολέμηση της αδράνειας, του εφησυχασμού και της μεταφυσικής του από μηχανής θεού.

Για την Βιομηχανία και ειδικά για κείνη, που ασκεί εξαγωγική δραστηριότητα το πλαίσιο των αναγκαίων βημάτων είναι προκαθορισμένο.

Θαρραλές αποφάσεις, που θα ιεραρχούν τους κλάδους και τους τομείς, στους οποίους θα χτιστεί το παραγωγικό μοντέλο, που βγάζει σε αναπτυξιακό ξέφωτο.

Αποσαφηνισμένες κατευθύνσεις, που θα στοχεύουν στο γκρέμισμα όλων των εμποδίων, που είτε απαγορεύουν είτε υπονομεύουν την κατάκτηση μεριδίων στην διεθνή αγορά.

Αποτελεσματικές πολιτικές, που θα στηρίζουν με αποφασιστικό τρόπο τους κλάδους που παράγουν διεθνώς εμπορεύσιμα προϊόντα και υπηρεσίες, δημιουργούν θέσεις εργασίας, παράγουν εισόδημα, δημιουργούν πλούτο αυξάνουν την φορολογητέα ύλη, και εξυγιαίνουν το ισοζύγιο πληρωμών.

Χρειαζόμαστε, με άλλα λόγια, μία εθνική συμφωνία για να βγάλουμε μπροστά, την εξωστρεφή και παραγωγική εικόνα της χώρας, που άλλωστε, στο διεθνοποιημένο περιβάλλον, που ζούμε, είναι μονόδρομος για την επιβίωσή της.

Πολλοί συνδέουν την σύγκλιση προς μία ανάλογη προσπάθεια με την ύψωση τειχών προστασίας, ώστε να διαφυλαχθεί η εγχώρια παραγωγή. Μακριά από μας τέτοιες σκέψεις. Η ελληνική Βιομηχανία εδώ και πολλά χρόνια αποζητά, επιδιώκει εκλιπαρεί για την λειτουργία σε περιβάλλον συνθηκών όμοιων με εκείνες των ανταγωνιστών μας.

Τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο.

Όμως, οι επιθυμίες της παραγωγής σε σχέση με τις εφαρμοζόμενες πολιτικές εδώ και χρόνια, είναι η διαφορά της μέρας με την νύχτα. Και όσο η κατάσταση αυτή θα συνεχίζεται η παραγωγική λειτουργία της χώρας θα υποβαθμίζεται περαιτέρω, και θα διαβρώνεται επικίνδυνα το μεταποιητικό της δυναμικό.

Ακούγεται συχνά και δράττομαι της ευκαιρίας να απαντήσω στον ισχυρισμό ότι η μείωση του κόστους εργασίας αφενός έχει ενισχύσει την ανταγωνιστικότητα της παραγωγής και αφετέρου η επαναφορά των αμοιβών στα πρό της κρίσης επίπεδα δεν προκαλεί δημοσιονομικό κόστος.

Πράγματι, η μείωση του κόστους εργασίας βοήθησε στην τόνωση της ανταγωνιστικότητας σε μία σειρά δραστηριοτήτων εντάσεως εργασίας, κυρίως στους κλάδους των υπηρεσιών.

Η παραγωγή, όμως, όχι μόνον δεν είχε τόνωση της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων της, αλλά εξ αιτίας της επιβάρυνσής της με πρόσθετα, απίθανα σε πολλές περιπτώσεις βάρη, διεύρυνε τα κόστη της.

Απόδειξη αυτού είναι ότι ενώ ο πληθωρισμός καταγράφεται αρνητικός, γεγονός που θα έπρεπε να υποδηλώνει ότι οι τιμές ανταποκρίνονται πλέον στον περιορισμό της ζήτησης και του κόστους εργασίας και οδηγούμαστε σε βελτίωση του πραγματικού διαθέσιμου εισοδήματος, στην πραγματικότητα οι τιμές επηρεάζονται σχεδόν οριακά από τον αρνητικό πληθωρισμό διότι με εξαίρεση το κόστος εργασίας όλα τα υπόλοιπα κόστη, τα οποία επηρεάζουν την τιμή του προϊόντος κάθε άλλο **παρά μειώνονται:**

- **Το έχω τονίσει αρκετές φορές από το βήμα αυτό. Το κόστος της ενέργειας σκοτώνει την παραγωγή, το εισόδημα και την ανταγωνιστικότητα του εγχώριου προϊόντος.** Οι τιμές της ενέργειας για την ευρωπαϊκή βιομηχανία αυξήθηκαν κατά 27% σε πραγματικούς όρους, από το 2005 έως τις αρχές του 2012, ενώ για την ελληνική βιομηχανία το ποσοστό αυτό ήταν πάνω από 300%. **Δάκρυα για το θέμα αυτό έχουν χυθεί πολλά, αλλά μέχρι εκεί.** Προφανώς είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθεί ότι η ενέργεια επιβαρύνει σημαντικά την τιμή και την ανταγωνιστικότητα του προϊόντος, και ότι η ελληνική εξαγωγική βιομηχανία πληρώνει την ακριβότερη ενέργεια της Ευρώπης.
- Η διαχρονικά ανέξοδη φιλολαϊκή κοινωνική πολιτική των Κυβερνήσεων στο ασφαλιστικό, αντί να πατάσει την εισφοροδιαφυγή, που ασφαλώς είναι δύσκολη υπόθεση και έχει το μειονέκτημα να διαταράσσει τις πελατειακές σχέσεις, προτιμούσε τα ελλείμματα να τα φορτώνει στις συνεπείς επιχειρήσεις. Έτσι φτάσαμε, η Ελλάδα να ανήκει στις χώρες – μέλη του ΟΟΣΑ με το υψηλότερο μη μισθολογικό κόστος. Το προηγούμενο έτος είχαμε μία προσπάθεια ισχνής περιστολής του μη μισθολογικού κόστους. Όμως, η χώρα εξακολουθεί να είναι η δεύτερη με μεγαλύτερο μισθολογικό κόστος στην Ευρωζώνη. Θέλω να σημειώσω ότι μία γενναία μείωση π.χ. της τάξης του 10% θα μπορούσε να συμβάλλει στην δημιουργία 130.000 θέσεων εργασίας σε μία πενταετία.
- Σε όλο τον γνωστό κόσμο, η φορολογία επί των επιχειρήσεων επιβάλλεται στα κέρδη τους. Την περίοδο της κρίσης τα κέρδη των επιχειρήσεων γκρεμίζονται και την θέση τους παίρνουν θηριώδεις ζημίες. Η εφαρμογή της πολιτικής «**Έσοδα να είναι, απ' όπου να**

είναι, και με ό,ποιο κόστος», στεγνώνει τα όποια διαθέσιμα των επιχειρήσεων, επιβαρύνοντας την παραγωγή με απίθανους φόρους, που επιβάλλονται στο κεφάλαιο, δηλαδή στον κεντρικό πυλώνα που κρατάει όρθια την επιχειρηματική δραστηριότητα.

- Η ανασφάλεια και η έμφαση της φροντίδας μόνον στα δημόσια οικονομικά έχει αφυδατώσει την παραγωγή και την αγορά από την αναγκαία ρευστότητα. Είναι εντυπωσιακό ότι κάθε μήνα το μήνυμα της ανακούφισης είναι *«έχουμε λεφτά για μισθούς και για συντάξεις»*. Για να στηριχτεί η πολιτική αυτή επιλογή το κράτος αυξάνει συνεχώς το χρέος του προς τον ιδιωτικό τομέα, είτε μη εξοφλώντας προμήθειες προϊόντων, υπηρεσιών και έργων, είτε μη επιστρέφοντας ΦΠΑ στις εξαγωγικές επιχειρήσεις, είτε μη αποπληρώνοντας αναπτυξιακές επιχορηγήσεις. Πρόκειται για πόρους που θα απουσιάσουν από την παραγωγή για να κατευθυνθούν στην κατανάλωση.
- Αυτή την περίοδο, με την αβεβαιότητα να βρίσκεται στο ζενίθ , και την αξιοπιστία της χώρας στο ναδίρ, οι ελληνικές επιχειρήσεις επωμίζονται ένα μεγάλο μέρος της εγχώριας αναξιοπιστίας στις συναλλαγές τους. Πλέον, οι ελληνικές επιχειρήσεις προμηθεύονται ύλες και προϊόντα από τις διεθνείς αγορές χωρίς την δυνατότητα πίστωσης. Είναι υποχρεωμένες να προκαταβάλλουν τις αξίες γιατί η χώρα είναι προορισμός υψηλού ρίσκου.
- Τέλος, ακόμη και αν μπορούσε να βρεθεί πιστωτική διέξοδος σε μία περίοδο αρνητικής πιστωτικής επέκτασης το κόστος του χρήματος, ως είδος σε ανεπάρκεια, είναι εξαιρετικά υψηλό. Οι ανταγωνιστές μας αγοράζουν πιστώσεις 3,4, και 5 φορές φθηνότερες. Εδώ και τρία χρόνια, έχει αναπτυχθεί μία επικοινωνιακή καταιγίδα για χρηματοδοτικά εργαλεία, που θα έλυναν ένα μέρος της ανύπαρκτης ρευστότητας. Ακόμη τα περιμένουμε.

Νομίζω, ότι με αυτά τα στοιχεία ξεδιαλύνει το ανυπόστατο του ισχυρισμού, ότι η μείωση του εργασιακού κόστους παίζει καταλυτικό ρόλο στην ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της παραγωγής. Η καταιγίδα στο κόστος

λειτουργίας ελάχιστα αντισταθμίζεται με την μείωση του μισθολογικού κόστους.

Τώρα, στον **δεύτερο ισχυρισμό** ότι η αύξηση των αμοιβών στον ιδιωτικό τομέα δεν προκαλεί δημοσιονομικό κόστος, θα έλεγα ότι είναι κοντόθωρος.

Διότι παρά το γεγονός ότι σε πρώτη φάση δεν επηρεάζει τα δημοσιονομικά, σε δεύτερη φάση αυξάνει τις απώλειες θέσεων εργασίας σε επιχειρήσεις κυρίως του τριτογενή τομέα με οριακές δυνατότητες, διογκώνει την «μαύρη εργασία» και την εισφοροδιαφυγή, αμβλύνει την ανταγωνιστικότητα του τουριστικού προϊόντος, που ήδη δέχεται σοβαρές πιέσεις από ομοειδείς αγορές της περιοχής.

Ίσως δεν έχει γίνει σαφής η αλληλουχία και η αλληλεξάρτηση μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών οικονομικών καθώς και ο τρόπος που επιβαρύνουν τα πρώτα τα δεύτερα, όταν εμφανίζονται μέτρα, που αδυνατούν οι επιχειρήσεις να σηκώσουν.

Θα μπορούσε βεβαίως να ισχυριστεί κάποιος η δυσμενής κατάσταση, που περιέγραφα, έρχεται από το παρελθόν. Και δεν θα είχε άδικο.

Όμως, **πριν αλέκτωρ λαλήσαι τρις**, προχτές, για την καταπολέμηση των τριγωνικών συναλλαγών, ψηφίστηκε η υποχρέωση, σύμφωνα με την οποία, κάθε ελληνική επιχείρηση που συναλλάσσεται με επιχείρηση που εδρεύει σε χώρα με προνομιακό φορολογικό καθεστώς, να πληρώνει φόρο 26% επί των πραγματοποιηθεισών δαπανών, και το ποσό αυτό θα της επιστρέφεται αζημίως εφόσον εντός τριμήνου αποδείξει ότι πρόκειται περί συνήθους συναλλαγής. Δηλαδή, ακόμη μία επιβάρυνση και πρόσθετη γραφειοκρατία.

Μετά από αυτά, καλό είναι να θυμούνται όσοι νομοθετούν ότι **όταν βάζουμε φόρους ή εφαρμόζουμε φορομπηχτικές πολιτικές και όταν κουρεύουμε πρόβατα, καλό είναι να σταματάμε πριν γδάρουμε το πετσί.**

Το ερώτημα που προκύπτει έρχεται αβίαστα: Τελικά, με αυτές τις αντιλήψεις, αυτές τις συμπεριφορές και τις πολιτικές επιλογές θα χτίσουμε το νέο παραγωγικό μοντέλο της χώρας? Έχουμε ξεκαθαρίσει αν θέλουμε διαχείριση της μιζέριας ή ανάπτυξη, απασχόληση και εισόδημα?

Δίνω έμφαση σ' αυτά τα σημεία, γιατί, συνήθως, η ανίκητη ανευθυνότητα, ο εύκολος λαϊκισμός και ο άκρατος δογματισμός έχουν δημιουργήσει θεωρητικά κατασκευάσματα, τα οποία συμπυκνώνονται στο απολύτως ανόητο μότο: **η Ελλάδα δεν παράγει τίποτε** και άρα λείπει η κρίσιμη βάση πάνω στην οποία μπορούμε να ορθώσουμε το νέο πρότυπο.

Η πραγματικότητα, ακόμη και μέσα σ' αυτό το πνιγηρό και ανορθόδοξα εξελισσόμενο περιβάλλον, η χώρα έχει Βιομηχανία, έχει παραγωγή, καταγράφει επιδόσεις, η Βιομηχανία μας στηρίζει την ελληνική οικονομία.

- Ευθύνεται για το 49.1% των συνολικών εισροών της ελληνικής οικονομίας.
- Συνεισφέρει άμεσα και έμμεσα στο 23.5% της απασχόλησης και στο 22.4% του ΑΕΠ.
- Παρέχει ασφαλισμένη μισθωτή εργασία πλήρους απασχόλησης για όλο το έτος, για πάνω από το 1/5 των εργαζομένων.
- Συνεισφέρει στο 23.1% των εισφορών του ΙΚΑ λόγω των καλών μισθών, πάνω από το μέσο όρο, που παρέχει.
- Καλύπτει το 79.4% των συνολικών εξαγωγών αγαθών και το 41.2% των εξαγωγών αγαθών και υπηρεσιών.
- Το 2013 η αξία των εξαγωγών βιομηχανικών προϊόντων ανήλθε σε 21,9 δις ευρώ επί συνόλου εξαγωγών 27,6 δις ευρώ και εισαγωγών 46,8 δις ευρώ.
- Επενδύει ουσιαστικά στην έρευνα και την ανάπτυξη εισφέροντας με το 41.7% των συνολικών πόρων των ελληνικών επιχειρήσεων.
- Καταβάλλει ετήσιες μικτές αποζημιώσεις ανά μισθωτό που ξεπερνάνε κατά 12,3% αυτές του κλάδου υπηρεσιών του ιδιωτικού τομέα και κατά 270% αυτές του πρωτογενή τομέα, που στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στην αυτοαπασχόληση.

- Συνεισφέρει καίρια στη διευκόλυνση των εξαγωγών αγροτικών προϊόντων με τη μορφή εισροών όπως λιπάσματα, καύσιμα, είδη συσκευασίας.
- Ακόμη και μέσα στην κρίση στηρίζει τα δημόσια έσοδα καταβάλλοντας το 36.6% των φορολογητέων κερδών κεφαλαιουχικών επιχειρήσεων, εκτός των τραπεζών.

Αυτά προσφέρει σήμερα στην χώρα υπό αυτές τις δύσκολες συνθήκες, η εγχώρια Βιομηχανία και περιμένει μία σοβαρή και συνεπή βιομηχανική πολιτική, ανάλογη με αυτή που διατυπώνεται στα επίσημα ενωσιακά κείμενα, ώστε να δώσει βιώσιμη ώθηση στην ανάπτυξη, υγιείς θέσεις απασχόλησης και εισόδημα στους Έλληνες πολίτες.

Κύριε Υπουργέ,

Πιστεύουμε ότι σήμερα είναι, όσο ποτέ άλλοτε, διάχυτη η ανάγκη να ενεργοποιηθεί όσο το δυνατόν περισσότερο σύντομα ένα πλαίσιο χρηματοδοτικών γραμμών, που χρειάζεται η οικονομία, ώστε να μπορέσουν να ενισχυθούν επενδυτικές πρωτοβουλίες, που προγραμματίζονται.

Η παραγωγική κοινότητα περιμένει

- Την έγκαιρη ενεργοποίηση της **Σύμβασης Εταιρικής Σχέσης**, ή άλλως του νέου ΕΣΠΑ 2014-2020, το οποίο αναφέρεται σε σημαντικές αναπτυξιακές προοπτικές για την οικονομία.
- Την έναρξη υλοποίησης **των περιφερειακών σχεδίων Στρατηγικής για την Έξυπνη Εξειδίκευση**, στα οποία έχουν περιληφθεί δράσεις για την αξιοποίηση κλάδων, που κάνουν την διαφορά του συγκριτικού πλεονεκτήματος, για την κάθε περιοχή.
- Την δρομολόγηση **ενός νέου αναπτυξιακού νόμου**, ο οποίος θα αποτυπώνει τις προτεραιότητες της ελληνικής οικονομίας, θα διερμηνεύει τις προθέσεις για την προσέλκυση του επενδυτικού κεφαλαίου, και θα ορίζει την στάση της Πολιτείας απέναντι στην επενδυτική δαπάνη.

Κλείνοντας, πιστεύω ότι είναι αναγκαίο να υπογραμμίσω, ότι την ανάπτυξη, που προσδοκούμε, θα την κερδίσουμε μέσα από δύο κατευθύνσεις:

Η πρώτη έχει να κάνει με την διάσωση του υφιστάμενου παραγωγικού δυναμικού, αποκαθιστώντας τους όρους υγιούς λειτουργίας του.

Η δεύτερη αφορά στην προσέλκυση άμεσων ξένων παραγωγικών επενδύσεων, είτε δημιουργώντας ειδικούς ελκυστικούς όρους, είτε ιδιωτικοποιώντας κρατικά περιουσιακά στοιχεία, συνήθως ζημιογόνα ή αδρανούντα, και σίγουρα αδύναμα να λειτουργήσουν αποδοτικά. Ειδικά για την κατηγορία αυτή επενδύσεων, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη **ότι η εθνική αποταμίευση αδυνατεί πλέον να στηρίξει ευρείας κλίμακας επενδύσεις.**

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Όλοι μας αντιλαμβανόμαστε τις δυσκολίες των στιγμών. Ειδικά οι επιχειρήσεις βιώνουν τις δυσκολίες αυτές από το 2009, καταγράφοντας απώλειες και θύματα.

Είμαστε, ωστόσο, εδώ για να βοηθήσουμε κάθε καλή κυβερνητική πρωτοβουλία, που θα αποσκοπεί σε μία επιθετική πολιτική στήριξης της βιομηχανίας μας. Έχουμε ακόμη δυνάμεις, τις εμπιστευόμαστε, μπορούμε να τα καταφέρουμε, με τον ρεαλισμό που διακρίνει τους δημιουργούς.

Είμαστε εδώ ευελπιστώντας πως έχει συνειδητοποιηθεί **ότι οι πολιτικοί αγώνες των τελευταίων 40 ετών είχαν να κάνουν με τη δίκαιη κατανομή των χρυσών αυγών. Στην επόμενη περίοδο πρέπει να επικεντρωθούμε στην υγεία της χήνας.**